

Sygn. akt: I C 877/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2018 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Lidia Koczyńska
Protokolant:	st. sekr. sąd. Elżbieta Marciniak

po rozpoznaniu w dniu 30-10-2018 r. w Ciechanowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank S. A. z siedzibą w W.

przeciwko P. J.

o zapłatę

orzeka

I. zasądza od pozwanego P. J. na rzecz powoda (...) Bank S. A. z siedzibą w W. kwotę (...),05 (siedemdziesiąt cztery tysiące trzysta dwanaście złotych pięć groszy) z odsetkami liczonymi od kwot:

- 70066,22 zł (siedemdziesiąt tysięcy sześćdziesiąt sześć złotych dwadzieścia dwa grosze) umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 20.04.2017 roku do dnia zapłaty;

- (...),45 zł (trzy tysiące czterysta trzydzieści osiem złotych czterdzieści pięć groszy) ustawowymi za opóźnienie od dnia 24.04.2017 roku do dnia zapłaty;

- 790,83 zł (siedemset dziewięćdziesiąt złotych osiemdziesiąt trzy grosze) ustawowymi za opóźnienie od dnia 24.04.2017 roku do dnia zapłaty;

II. przyznaje kuratorowi E. W. wynagrodzenie za reprezentowanie pozwanego P. J. w kwocie 2160 zł (dwa tysiące sto sześćdziesiąt złotych);

III. nakazuje Skarbowi Państwa Sądowi Rejonowemu w Ciechanowie wypłacenie kuratorowi E. W. kwoty 2160 zł (dwa tysiące sto sześćdziesiąt złotych) z zaliczki wpłaconej przez powoda, zaksięgowanej pod pozycją U 11- (...);

IV. zasądza od pozwanego P. J. na rzecz powoda (...) Bank S. A. z siedzibą w W. kwotę 5897,92 zł (pięć tysięcy osiemset dziewięćdziesiąt siedem złotych dziewięćdziesiąt dwa grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu.

I C 877/17

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank S.A. z siedzibą w W., w pozwie złożonym do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie w dniu 24 kwietnia 2017 r. wnosił o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu elektronicznym i zasądzenie na jego rzecz od pozwanego P. J. kwoty 74312,05 zł z odsetkami liczonymi od kwot:

- 70066,22 zł umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 20 kwietnia 2017 roku do dnia zapłaty,
- 3438,45 zł ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu tj. od dnia 24 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty,
- 790,83 zł ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu tj. od dnia 24 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty.

Ponadto powód wnosił o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozwany zawarł z powodem umowę o przyznanie kredytu nr (...) w dniu 7 marca 2016 r. Kredyt został udzielony na 96 miesięcy w kwocie 73206,44 zł. Pomimo wezwań i monitów pozwany nie wywiązał się z obowiązku spłaty. Wobec braku terminowej spłaty należności przez pozwanego powód wypowiedział umowę w dniu 27 stycznia 2017 r., a następnie wezwał pozwanego do dobrowolnej spłaty zadłużenia. Łączna wysokość zadłużenia na dzień 19 kwietnia 2017 r. została stwierdzona wyciągiem z ksiąg banku i wynosi: 70066,22 zł tytułem kapitału, 3438,45 zł tytułem odsetek umownych za okres korzystania z kapitału od dnia 12 października 2016 r. do dnia 29 marca 2017 r., 790,83 zł tytułem odsetek za opóźnienie od kwoty niespłaconego kapitału od dnia 12 października 2016 r. do dnia 19 kwietnia 2017 r. i 16,55 zł tytułem prowizji (pozew k. 2-4 akt).

W dniu 8 maja 2017 r. Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie wydał postanowienie, w którym stwierdził brak podstaw do wydania nakazu i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w Ciechanowie według właściwości (postanowienie k. 5 akt).

W pozwie złożonym do tutejszego Sądu powód potrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w całości. Ponadto wnosił o zasądzenie zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa 17 zł i kosztów uwierzytelniania dokumentów 4,92 zł (pismo k. 9 akt).

Powód do pozwu dołączył umowę oraz rozliczenie, na podstawie którego dochodzi należności z pozwu (umowa k. 12-15 akt, wyciąg z ksiąg rachunkowych banku k. 16 akt, wezwanie do zapłaty k. 17, 20 akt, wypowiedzenie umowy k. 18 akt).

Wskazany przez powoda adres pozwanego okazał się nieprawidłowy. Powód pismem z dnia 30 kwietnia 2018 r. r. wnosił o ustanowienie dla pozwanego kuratora. Na poczet kosztów z tym związanych pozwany wpłacił zaliczkę w kwocie 2160 zł (wniosek k. 34 akt, zaliczka k. 38 akt).

Postanowieniem z dnia 27 czerwca 2018 r. Sąd ustanowił dla pozwanego P. J. kuratora w osobie E. W. (postanowienie k. 42 akt).

Kurator pozwanego nie kwestionując zasadności roszczenia, wnosił o oddalenie powództwa. Równocześnie wnosił o przyznanie wynagrodzenia oświadczając, iż należność nie została uiszczona w całości ani w części (pismo k. 51 akt).

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 marca 2016 r. P. J. zawarł z (...) Bank S.A. z siedzibą w W. umowę kredytu nr (...). Kredyt został udzielony na 96 miesięcy w kwocie 73206,44 zł. Kredyt był oprocentowany według zmiennej stopy procentowej, której warunki zostały szczegółowo opisane w umowie. Zgodnie z §7 umowy brak spłaty minimalnej w terminie określonym w wyciągu powoduje naliczanie odsetek od kapitału przeterminowanego. Stopa odsetek od zadłużenia przeterminowanego jest równa odsetkom maksymalnym za opóźnienie (dowód: kserokopia umowy k. 13-15 akt).

Wobec zaprzestania przez pozwanego spłaty kredytu zgodnie z ustaleniami wynikającymi z umowy kredytu, Bank wypowiedział umowę pismem z dnia 27 stycznia 2017 r.. Wobec braku terminowej spłaty należności przez pozwanego,

powód wezwał pozwanego do dobrowolnej spłaty zadłużenia. Łączna wysokość zadłużenia na dzień 19 kwietnia 2017 r. została stwierdzona wyciągiem z ksiąg banku i wynosi: 70066,22 zł tytułem kapitału, 3438,45 zł tytułem odsetek umownych za okres korzystania z kapitału od dnia 12 października 2016 r. do dnia 29 marca 2017 r., 790,83 zł tytułem odsetek za opóźnienie od kwoty niespłaconego kapitału od dnia 12 października 2016 r. do dnia 19 kwietnia 2017 r. i 16,55 zł tytułem prowizji (dowód: wypowiedzenie umowy k. 18 akt, wyciąg z ksiąg bankowych k. 16 akt).

Na wezwanie do uiszczenia należności pozwany nie udzielił odpowiedzi i nie uiszczył należności (bezsporne).

Na dzień wniesienia pozwu, tj. 24 kwietnia 2017 r. do spłaty pozostała kwota 74312,05 zł, na którą składają się: 70066,22 zł tytułem kapitału, 3438,45 zł tytułem odsetek za okres korzystania z kapitału, 790,83 zł odsetek karnych i 16,55 zł tytułem zwrotu kosztów. Należności tej pozwany do chwili obecnej nie uiszczył, chociaż nie kwestionował prawidłowości jej wyliczenia (oświadczenie kuratora k. 51 akt).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy.

Jako wiarygodne Sąd ocenił dokumenty, gdyż ich prawdziwość nie budzi wątpliwości i żadna ze stron w toku procesu ich nie kwestionowała. Pozwany reprezentowany przez kuratora nie kwestionował wysokości należności dochodzonej pozwem i zasadności jej dochodzenia.

W niniejszej sprawie, na podstawie art. 232 k.p.c. zdanie drugie, Sąd dopuścił dowód z dokumentów złożonych w trakcie postępowania. Fakt istnienia tych dokumentów wynikał już z dołączonych do pozwu dokumentów. Prawdziwość dokumentów nie była przez pozwanego kwestionowana, ani nie budzi wątpliwości. Sąd uwzględnił wszystkie dokumenty dołączone do pozwu i złożone przez powoda. Przedłożone dokumenty rzeczywiście były sporządzone, a w ich treść nie ingerowano, nie były przerabiane. W tej sytuacji Sąd uznał, iż dołączone dokumenty stanowią uzupełnienie dowodów stanowiących załącznik do pozwu i dlatego mogą stanowić podstawę do wydania w sprawie rozstrzygnięcia.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Powód (...) Bank S.A. z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanego P. J. kwoty stanowiącej równowartość niespłaconego przez niego kredytu powiększonego o odsetki i koszty.

Podstawą prawną działań powoda były zatem przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz. U. z 2002 r. Nr 72 poz. 665 z późn. zm.). Zgodnie z art. 69 ust. 1 tej ustawy, przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Artykuł 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz. U. z 2002 r. Nr 72 poz. 665 z późn. zm.) stanowi, że księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, jak również sporządzone w ten sposób pokwitowania odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń i mogą stanowić podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych. Natomiast zgodnie z art. 1a powołanej ustawy moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym.

Literatura i orzecznictwo wskazuje, że mimo powyższej regulacji wynikającej z przepisów Prawa bankowego wyciągi z ksiąg bankowych stanowią co najmniej dokumenty prywatne, niezależnie od poglądów, co do ich urzędowego charakteru (m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 27 lutego 2014 r., sygn. akt I ACa 290/13, wyrok Sądu

Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 17 lutego 2010 r., sygn. akt I ACa 89/10), zawierają bowiem pieczęć banku i treść określonego oświadczenia wiedzy, wynikającej z ksiąg bankowych, podpisaną przez wyraźnie określona osobę fizyczną – pracownika Banku. Natomiast zgodnie rządzącą się procesem cywilnym zasadą kontradiktoryjności oraz zasadą rozkładu ciężaru dowodu (art. 6 k.c. w zw. z art. 230 k.p.c. i 217 k.p.c.) w myśl której to na stornie, która z określonych okoliczności wywodzi skutki prawne, spoczywa ciężar ich dowodu, dla wykazania istniejącego zadłużenia storna powodowa dysponuje nieograniczonym wachlarzem środków dowodowych, w tym chociażby – jak w niniejszej sprawie - w postaci dokumentu prywatnego - wyciągu z ksiąg banku z dnia 19 kwietnia 2017 r., potwierdzający zadłużenie kredytobiorcy P. J. w powodowej instytucji kredytowej.

Zatem z uwagi na to, że kurator procesowy ustanowiony dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego P. J. nie podjął żadnej inicjatywy dowodowej, nie zakwestionował skutecznie dochodzonego przez powoda roszczenia, jak również nie podważył wiarygodności, ani rzetelności wyciągu z ksiąg bankowych oraz innych przedłożonych przez powoda dokumentów, należało uznać, że powód wykazał istnienie zobowiązania.

Jak ponadto wynika z art. 476 zd. 1 k.c., dłużnik dopuszcza się zwłoki, gdy nie spełnia świadczenia w terminie, a jeżeli termin nie jest oznaczony, gdy nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela. Zgodnie zaś z art. 359 § 1 k.c. odsetki od sumy pieniężnej należą się tylko wtedy, gdy to wynika z czynności prawnej albo z ustawy, z orzeczenia Sądu lub z decyzji innego właściwego organu. Natomiast z art. 359 § 2 k.c. wynika, że jeżeli wysokość odsetek nie jest w inny sposób określona, należą się odsetki ustawowe w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 3,5 punktów procentowych. W myśl art. 359 § 2¹ k.c. maksymalna wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych (odsetki maksymalne).

W niniejszej sprawie, storna powodowa wносиła o zasądzenie odsetek umownych w wysokości odsetek maksymalnych od kwoty 70066,22 zł stanowiącej część niepłaconego przez pozwanego kapitału od dnia 20 kwietnia 2017 r. (dzień po wystawieniu wyciągu z ksiąg bankowych) do dnia zapłaty oraz odsetek ustawowych za opóźnienie od 3438,45 zł naliczonych tytułem odsetek umownych za okres korzystania z kapitału i 790,83 zł naliczonych odsetek karnych i bez odsetek 16,55 zł tytułem zwrotu kosztów.

Mając na uwadze wyżej przytoczone przepisy, Sąd uznał żądanie pozwu za uzasadnione i zasądził należność w wysokości dochodzonej pozwem, o czym orzekł w pkt I sentencji wyroku.

W pkt II sentencji wyroku, Sąd przyznał kuratorowi E. W. kwotę 2160 zł za reprezentowanie pozwanego P. J. w niniejszym procesie, zgodnie z §1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 2018 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz.U. z 2018 r. poz. 536) w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U z 2017 r., poz. 1797) oraz w pkt III sentencji wyroku nakazał wypłacić kuratorowi tę kwotę z zaliczki wpłaconej przez powoda.

Pozwany P. J. przegrał proces w całości, zatem zgodnie z zasadą wyrażoną w art 98 § 1 k.p.c. zobowiązany jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Stosownie zaś do art. 98 § 2 k.p.c. do niezbędnych kosztów procesu prowadzonego przez stronę osobiście lub przez pełnomocnika, który nie jest adwokatem, radcą prawnym lub rzecznikiem patentowym, zalicza się poniesione przez nią koszty sądowe, koszty przejazdów do Sądu strony lub jej pełnomocnika oraz równowartość zarobku utraconego wskutek stawiennictwa w sądzie. Suma kosztów przejazdów i równowartość utraconego zarobku nie może przekraczać wynagrodzenia jednego adwokata wykonującego zawód w siedzibie Sądu procesowego. Na niezbędne koszty poniesione przez powoda w kwocie 5897,92 zł, o których Sąd orzekł w pkt IV sentencji wyroku składały się: 3716 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, 4,92 zł tytułem opłaty notarialnej oraz 2160 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego pozwanego reprezentowanego przez kuratora procesowego.

Z powyższych przyczyn Sąd orzekł, jak w wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)